

عراق، ویتنام دیگری خواهد شد

پال والاس ویور

برگردان: منوچهر بصیر

چهار سال پیش، هنگامی که آمریکا و ناتو، دست به جنگ غیر عادلانه‌ای علیه یوگسلاوی زدند، این پرسش پیش آمد، که یوگسلاوی نیز ویتنام دیگری خواهد شد؟ من در «گرانما» نوشتم: نه ممکن نیست، اما امروز در مورد عراق معتقدم که آمریکا به احتمال زیاد در عراق شکست خواهد خورد.

سرانجام مردم آمریکا، متوجه خواهند شد که تلفات آمریکا در عراق، بیش‌تر از سه سال اول جنگ ویتنام است، اما این موضوع بحث من نیست، بلکه می‌خواهم علت آن را شرح دهم.

پاسخ ساده و روشن است، امروز مردم عراق، مانند مردم قهرمان ویتنام، با روح قهرمانی و اطلاع از این موضوع که هر روز از ذخایر انسانی بیش‌تری برخوردارند، به مبارزه با متجاوز برخاسته‌اند. اما مساله این‌جاست که در یک جنگ هوایی بدون تجهیزات لازم، نمی‌توان از آن روح قهرمانی استفاده کرد.

برای نمونه در جنگ یوگسلاوی، با آمریکا و ناتو، مبارزان یوگسلاو، نمی‌توانستند هوایماهای جدید جنگی آمریکا و ناتو را سرنگون سازند. اما در عین حال در جنگ امروز عراق نمی‌توان تلفات هوایی را نادیده گرفت. از جمله سرنگونی سه بال‌گرد نوی به وسیله مبارزان عراقی، نمونه‌ای از آن است که روحیه مبارزان به میزان زیادی افزایش یافته است.

از نظر کوبا، مساله یوگسلاوی، مانند محاصره‌ی کوبا در سال ۱۸۷۸ به وسیله‌ی

اسپانیایی‌ها بود که صورت بسیار زنده و پوچی داشت.

مردم کوبا آن زمان هم صلح بدون افتخار را قبول نداشتند. وقتی خوزه مارتی فیلسوف، شاعر و رهبر انقلاب کوبا اظهار داشت که هیچ‌کس نمی‌تواند به‌زور مردم کوبا را خلع سلاح کند، در حقیقت تیر خلاص را در مغز آنها شلیک کرد. اگر «میلوسویچ» رئیس جمهور یوگسلاوی نیز می‌توانست با حمله‌های هوایی مقابله کند، دشمن مجبور به حمله‌ی زمینی می‌شد که برای او مانند حوادث امروز عراق، رفتن به کشتارگاه است. کاسترو نیز معتقد است که هر جنگ مردمی چنین سرنوشتی دارد.

علت اصلی پیروزی در ریتنام، روح مقاومت مبارزان آن بود که یادآور حماسه‌ی استقلال‌طلبان «مای بی سی» و (به‌احتمالی کوبایی‌ها) در سده‌ی نوزدهم است که طی ۳۰ سال، هر بار که شکست می‌خوردند، دوباره تجدید قوا کرده و به آمریکایی‌های مهاجم حمله می‌کردند.

کاسترو و یاران او هم، برای درهم شکستن ارتشی که هزاران بار از آن قوی‌تر بود، از همین شیوه استفاده می‌کردند.

چنان چه روحیه دفاعی وجود داشته باشد، شیوه‌های نابودی دشمن هم، خودبه‌خود پیدا خواهد شد. یعنی، پاشنه‌ی آشیل بر سر کسانی کوبیده خواهد شد که هیچ دلیل تاریخی و منطقی برای مبارزه ندارند و بعد این که، در داخل و خارج کشور مورد تهاجم، وطن پرستانی پیدا می‌شوند و به مبارزه خواهند پیوست.

در سال ۱۹۶۵ که من به‌عنوان خبرنگار جنگی، به ویتنام رفته بودم. چریک‌های ویت کنگ، نکته‌های اصلی روحیه‌ی تهاجمی را به این ترتیب برای من شرح دادند:

- ۱- تلاش مداوم برای نابودی دشمن.
- ۲- تلاش مداوم برای نابودی دشمن همه‌جا و همه وقت.
- ۳- دشمن باید آن‌چنان گیج و گمراه شود که نداند برای مقابله باید نیروهای خود را جمع کند یا پراکنده سازد. زیرا اگر نیروی خود را جمع کند، در معرض دید قرار خواهد گرفت و آسیب‌پذیر خواهد بود و اگر پراکنده سازد، آسیب‌پذیرتر خواهد شد.
- ۴- حمله‌های پیوسته باید صرف نظر از میزان پیروزی، به پیروزی‌های جدیدی منجر

۵- با پیوستن تدریجی مردم، جنگ توده‌ای خواهد شد.

۶- جلب حمایت‌های جهانی که به صورت تظاهرات اعتراض آمیز در سراسر دنیا صورت می‌گیرد.

روح تدافعی، راهبردهای خاص خود را دارد، اما به معنای فقدان تاکتیک‌های لازم در این مورد نیست. براین اساس قرار دارد که چون جنگی می‌تواند ادامه پیدا کند، پس شخص، پس از درک بی‌عدالتی، دارای روحیه‌ی صبر، استقامت و مبارزه خواهد شد که دشمن فاقد آن است.

دومین عامل هم در این مورد، این است که در هر جنگ، طرفی پیروز خواهد شد که از ذخایر بیش‌تری برخوردار باشد.

اما این نکته نیز حایز اهمیت است که وقتی کشوری از خود دفاع می‌کند، از ذخایر بی‌پایان مردم خود هم برخوردار خواهد شد. مردم آمریکا در دراز مدت متوجه خواهند شد که فریب خورده‌اند، فیدل هم بارها اظهار داشته است که بارها آن‌ها را برای جنگ با دیگران فریب داده‌اند که ویتنام نمونه‌ای از آن است و امروز نوبت عراق است.

تصرف عراق به بهانه‌ی داشتن سلاح‌های کشتار جمعی و ادعای حمله‌ی نظامی با حداقل تلفات دروغ است (بلر و بوش هم به این مطلب اعتراف کرده‌اند - مترجم)

سرانجام متحدان اروپایی آمریکا هم که به تشویق او دست به کشتار مردم عراق زدند، دیر یا زود متوجه خواهند شد که بارون‌های نفتی به‌ویژه آقای بوش که با زدوبند با تروریست‌های میامی (منظور کوبایی‌های مخالف حکومت کوبا که مقیم میامی هستند که برای حمله به کوبا آماده می‌شوند) و حمایت راست افراطی در انتخابات پیروز شد، آن‌ها را گول زده‌اند و بعد به تدریج صحنه را ترک کرده، در عمل به مبارزان عراقی خواهند پیوست. در تحلیل نهایی عراق به‌طور جدی می‌رود تا ویتنام دیگری شود.

گرانما - چاپ کوبا